

La gran evasió

?Soc oci, i les meves reivindicacions creen un efecte de falsa llibertat, falsa esperança? | Adrià Salas és el cantant i lletrista de La Pegatina i debuta com a opinador a la revista Enderrock

Hola, em diuen Adrià i jo també soc un referent de la cultura de l'evasió, de l'alienació, de la virtualitat i de la postveritat. Em fan servir, m'utilitzen, m'usen, m'empren. No se m'escolta, se'm sent. Soc oci, i les meves reivindicacions -quan les cantes- creen un efecte de falsa llibertat, de falsa esperança. Tot i voler ser el contrari, soc allò que el sistema vol que sigui.

Busques en nosaltres -els teus cançoners de capçalera- un relat: t'agrada veure la teva vida i la dels altres com una pel·lícula. No ens vols normals. Si no som originals, tant se val el que diguem. Si no som eloqüents, deixem de ser reals. Si som feliços i ho fem fàcil, sembla impostat. Això sí, som les teves contradiccions i també les nostres. Tots hi juguem, heus aquí el pacte. Adeu al foc lent. Es busca frescor i autenticitat a tot arreu, sempre com a sinònims de rapidesa i falsa espontaneïtat. Les excepcions són ara la norma. Virilitat.

Vitalitat. Quan sento que un projecte artístic té la veritat al darrere, no puc evitar de compartir-lo i, sense voler, cosificar-lo. Plastificar-lo. Li faig perdre l'essència. I la irreverència. Soc còmplice, com a públic, de crear productes. És més, com a públic, he demanat art de consum ràpid. Píndoles comprimides de veritat per quan tingui temps lliure. Volem ocupar temps, en lloc de viure'l. Tal com si l'avorriment no fos permès i volguéssim deixar les musaranyes a l'atur.

Com a artista, tinc el privilegi de tenir tots els privilegis que ofenen algú, en més o menys mesura. N'hi ha per a renunciar-ne, certament. Tinc la gran sort, però, de poder pensar cap endins sense que ningú m'escolti, em jutgi, em rebati o em transformi a ulls dels altres. És la meva acció més lliure: pensar. I només dir o cantar allò que pugui agradar a tothom.

Etiqueta, i alguna cosa en quedarà. I ens tocarà a nosaltres donar les explicacions de sempre: som molt més que una etiqueta, som molt més que les nostres cançons, som policromàtics... I fallarem, perquè tothom ens vol resumits i petits. I fàcils d'entendre. Molt sovint els ho posarem fàcil, sí. Fent el nostre paper d'artista. Però hauríem de procurar de ser sempre més persona que artista. Excepte si som damunt l'escenari. A un gran artista no li anirà mai bé del tot si no és, també, una gran persona que sap cuidar el seu equip, els seus seguidors, les seves maneres i els seus principis.

Llegiràs aquest article i pensaràs: té raó i el compartiré. Passaràs pàgina i seguiràs evadint-te. I jo, que l'escriu, pensaré que he ajudat a no perpetrar aquesta evasió, però hem perdut efectivitat. No soc capaç d'emocionar. Ni de cridar a l'acció. Ni tan sols de cridar l'atenció. Perquè estem jugant a fer-nos cas, però ens hem anat inanimant, desanimant i niponitzant. I fem amb el cap que sí, mentre per dins ens interessa ben poc. El que volem és ocupar el cap amb coses que no ocupin.

Tinc una proposta. Es tracta de cuidar els que venen i que l'anomenada generació digital tingui uns principis analògics. Faríem un gran pacte col·lectiu com el que tenim amb els Reis d'Orient. Amagaríem el món digital als menors de 16 anys. Com si no existís. I, de cop i volta, tatxan!: mòbils, tablets, xarxes, etc. Una onada de TICs i TOCs que convertiria la realitat en virtualitat, la música en videoclips, els viatges en fotos i els amics en *likes*.